

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
5 Пж 8076/16
27.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Љиљане Миловановић, председника већа, судије Весне Тодоровић и судије Ђорђа Јовановића, чланова већа, у правној ствари тужиоца „ПП ЈУГ“ д.о.о. Београд, ул. Зрењанински пут бр. 49а, кога заступа пуномоћник Никола Жарковић, адвокат из Београда, ул. Нехруова бр. 131/32, против туженог „ДУНАВ ОСИГУРАЊЕ“ а.д.о. Београд, ул. Македонска бр. 4, ради накнаде штете, вредност предмета спора 2.539.560,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 35 П 822/2016 од 22.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 27.09.2018. године, донео је следећу:

ПРЕСУДУ

I ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Београду 35 П 822/2016 од 22.09.2016. године у ставу I изреке и **ПРЕСУЂУЈЕ**:

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца, па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени „ДУНАВ ОСИГУРАЊЕ“ а.д.о. Београд да тужиоцу „ПП ЈУГ“ д.о.о. Београд плати износ од 12.113,01 УСД у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом почев од 12.02.2016 године до исплате, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 185.364,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 158.364,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 35 П 822/2016 од 22.09.2016. године у ставу I изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени плати износ од 12.113,01 УСД у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате. Ставом II изреке констатовано је да је тужба повучена у делу за исплату износа од 9.163,74 евра у динарској

противвредности по средњем курсу Народне банке Србије од дана подношења тужбе до исплате.

Благовременом жалбом тужилац побија наведену првостепену пресуду у ставу I изреке због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. У образложењу наводи да је пресуда донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку јер има недостататка због којих се не може испитати, заснована је на исказу законског заступника тужиоца који није имао директна сазнања о штетном догађају и разлози о одлучним чињеницама су противречни садржини исправа. С тим у вези, тужилац наводи да нису дати разлози на основу чега је закључено да се у конкретном случају ради о крајњој непажњи возача АА, с обзиром да то у Одлуци суда Руске Федерације није наведено да је именовани поступао са умишљајем као обликом кривице, нити је наведено да постоје отежавајуће околности извршења прекршаја, односно да је возач АА грубо прекршио правила друмског саобраћаја, а што би даље имплицирало да је кршење саобраћајних прописа последица грубе непажње. Тужилац истиче да у наведеној пресуди нема образложења везано за саобраћајну сигнализацију, на непостојање знака СТОП и на који начин је предметна раскрсница била регулисана нити постоје друге отежавајуће околности које би указивале на безобзирност у вожњи или намерно изазивање удеса. Предлаже да се првостепена пресуда преиначи у смислу жалбених навода. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

У одговору на жалбу тужени је оспорио све жалбене наводе и предложио да се првостепена пресуда потврди, а жалба тужиоца одбије као неоснована.

Испитујући правилност првостепене пресуде, у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба тужиоца основана.

У поступку доношења побијане одлуке нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, а имајући у виду да садржи образложене разлоге о одлучним чињеницама.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку парничне странке су биле у уговорном односу по основу закључене полисе осигурања од одговорности превозиоца бр. 171-60055656 од 01.09.2014. године, по основу које се тужени, као осигуравач обавезао да тужиоцу, као уговарачу осигурања и осигуранику, исплати накнаду из осигурања уколико дође до штете на роби, која се превози унутар Европе, укључујући и европски део Русије. Неспорно је да је дана 30.10.2014. године на аутопуту Јулк, у Ломоносовском рејону, Руска Федерација, дошло до саобраћајне незгоде у којој је у највећем делу оштећена или уништена роба, коју је тужилац превозио иностраном купцу, те да је против АА, возача теретног возила којим је превожена роба марке, које је вукло прикључно возило марке ..., ..., вођен прекршајни поступак пред надлежним органима Руске Федерације, у ком поступку је оглашен кривим за предметну саобраћајну незгоду.

Тужилац је у овој правној ствари тражио да му тужени по наведеном правном основу на име регреса накнаде штете исплати износ од 12.113,01 УСД, у динарској противвредности, фактурисан рачуном бр. 374/14 од 24.10.2014 године, који је према извештају проценитеља и товарном листу неспорно измирио отпремнику.

Првостепени суд је у спроведеном поступку утврдио да је Одлуком бр. 5-370/15 од 06.07.2015. године, Ломоносовски рејонски суд лењинградске области огласио кривим АА, возача теретног возила, које је вукло прикључно возило марке ..., ..., за изазивање саобраћајне незгоде дана 30.10.2014. године и осудио га на новчану казну у износу од 20.000.00 рубаља, са образложењем да се окривљени АА, кретао путем мање важности, па када је наишао на раскрсницу није пропустио аутомобил ... којим је управљао возач ББ, који се кретао главним путем и користио првенство пролаза у саобраћају, те се сударио с истим, чиме је возач АА прекршио ст. 13.9. 1 Правила друмског саобраћаја, у складу са којим је на раскрсници са путевима различите важности возач транспортног средства који се креће на путу мање важности, дужан да пропусти пут транспортним средствима који се приближавају путем са првенством пролаза, независно од смера њиховог даљег кретања, као и да АА није приступио отвореном судском заседању, нити је доставио објашњење и примедбе на садржину списка предмета. Из садржине исказа законског заступника тужиоца ВВ, запосленог код тужиоца, првостепени суд је утврдио да је именовани добио информацију од АА, који је превозио робу (свеже јабуке), да је моторно возило које се кретало главним путем, ишло великом брзином и да АА није успео да пређе раскрсницу, иако је његова процена била да може то да учини.

Првостепени суд је закључио да је возач АА, предметну саобраћајну незгоду проузроковао грубом непажњом јер се најпре није придржавао саобраћајних прописа, који налажу пропуштање возила који се креће главним путем, а затим, да је био дужан да поред познавања саобраћајних прописа да изврши правилну процену кретања других учесника у саобраћају, с обзиром да се ради о возачу који се у виду занимања бави превозом робе теретним возилима, односно да је возач АА крив за настанак предметне саобраћајне незгоде, јер није поштовао право првенства возила које се кретало главним путем и није извршио правилну процену кретања других учесника у саобраћају и истим прилагодио своје поступање у саобраћају, а што је према саобраћајним правилима био дужан да учини, те да стога има карактер грубе непажње.

Имајући у виду да је чланом 6. Услови за осигурање од одговорности иревозиоца за штете на роби у домаћем друмском превозу и међународном друмском превозу према Конвенцији (ЦМР), предвиђено да осигуравач неће накнадити штету: као последицу зле намере или грубе непажње осигураника, а што укључује између осталог и непридржавање саобраћајних прописа, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца налазећи да је оштећење на роби настало услед саобраћајне незгоде коју је грубом непажњом причинио возач теретног возила тужиоца АА, за који је, сходно цитираној одредби искључена обавеза туженог да накнади штету тужиоцу.

Основано тужилац у жалби истиче да је првостепена одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Наиме, чињеница је да је у опису прекршаја за који је Одлуком прекршајног суда Руске Федерације оглашен кривим АА за изазивање саобраћајне незгоде дана 30.10.2014 године и осуђен на новчану казну у износу од 20.000,00 рубаља, наведено да је именовани возач прекршио ст. 13.9. 1 Правила друмског саобраћаја, у складу са којим је на раскрсници са путевима различите важности возач транспортног средства који се креће на путу мање важности, дужан да пропусти пут транспортним средствима који се приближавају путем са првенством пролаза, независно од смера њиховог даљег кретање.

Међутим, чињеница да је одређеном радњом прекршен саобраћајни пропис не значи аутоматски да је штетник поступао са намером или грубом непажњем, већ се претпоставља да се ради о обичној непажњи, а онај ко тврди да је реч о грубој непажњи дужан је то да докаже. Свесни нехат као степен кривице код кривичне одговорности се може уподобити са крајњом непажњом као обликом кривице код грађанске одговорности.

У конкретном случају, наведеном Одлуком прекршајног суда Руске Федерације није наведено да је АА поступао са умишљајем, као степеном кривице код кривичне одговорности, односно да је био свестан да таквом вођњом може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност тело људи, али да је олако држао да до забрањених последица неће доћи, нити из исказа законског заступника тужиоца произилази да је возач АА био свестан да таквом вођњом може угрозити јавни саобраћај, већ напротив да није правилно проценио брзину возила које му је долазило са десне стране, које је услед тога налетело на теретно возило којим је управљао АА.

Код таквог чињеничног стања, Привредни апелациони суд налази да тужени није доказао да је тужиочев возач поступао са злом намером или крајњом непажњом, те да није било услова за искључење одговорности туженог, применом одредбе чл. 6. Услови за осигурање од одговорности превозиоца за штете на роби у домаћем друмском превозу и међународном друмском превозу према Конвенцији (ЦМР), којим је предвиђено да осигуравач неће накнадити штету: као последицу зле намере или грубе непажње осигураника, а што укључује између осталог и непридржавање саобраћајних прописа.

Стога је овај суд нашао да је тужбени захтев тужиоца основан и преиначио првостепену пресуду тако што је обавезао туженог да тужиоцу на име регреса накнаде штете исплати износ од 12.113,01 УСД у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом од 12.02.2016 године, као дана истицања захтева суду до исплате, сходно одредбама чл. 897. Закона о облигационим односима јер се уговором о осигурању обавезује уговарач осигурања да плати одређени износ организацији за осигурање, а организација за осигурање се обавезује да, ако се деси догађај који представља осигурани случај, исплати осигуранику или неком трећем лицу накнаду, односно уговорену своту или учини нешто друго. У конкретном случају десио се осигурани случај, па је тужени, као осигуравач дужан да тужиоцу исплати накнаду из осигурања.

Имајући у виду да је преиначена првостепена пресуда и да је тужилац успео у спору за износ од 12.113,01 УСД у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, то је овај суд на опредељен захтев тужиоца, досудио тужиоцу трошкове парничног поступка у укупном износу од 185.364,00 динара и то: на име састава тужбе у износу од 11.250,00 динара, заступања на три рочишта у износу од по 12.750,00 динара и на име судске таксе на тужбу и судске таксе на пресуду важеће у време настале таксене обавезе у износима од по 67.932,00 динара, које је одмерио у складу са важећом АТ и ТТ, сходно чл. 153. и 163. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду да је тужилац успео у поступку по жалби, то је овај суд на опредељен захтев досудио тужиоцу трошкове другостепеног поступка у укупном износу од 158.364,00 динара и то на име састава жалбе у износу од 22.500,00 динара и на име судске таксе на тужбу и судске таксе на пресуду важеће у време настале таксене обавезе у износима од по 67.932,00 динара, које је одмерио у складу са важећом АТ и ТТ, сходно чл. 153. 163. и 165. Закона о парничном поступку.

Са свега изнетог, а на основу чл. 387. ст. 5. и 394 Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

ВТ/ОД/ЕВ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Љиљана Миловановић,с.р.
За тачност отправка